

TALENT
PRO
ART

Sententias

E-ZIN - ČASOPIS, KDE VĚTY DÁVAJÍ SMYSL

ROČNÍK 5 - ČÍSLO 18 - DUBEN 2023

Autoři v tomto čísle:

Markéta Anna Kolářová

Jana Houžvičková

Vlasta Žáčková

Cynthia Orszag

Vendy Janková

David Bátor

Jiří Kačur



TALENT
PRO
ART

Sententias

E-ZIN - ČASOPIS, KDE VĚTY DÁVAJÍ SMYSL

ROČNÍK 5 - ČÍSLO 18 - DUBEN 2023

Autoři v tomto čísle:

Markéta Anna Kolářová

Jana Houžvičková

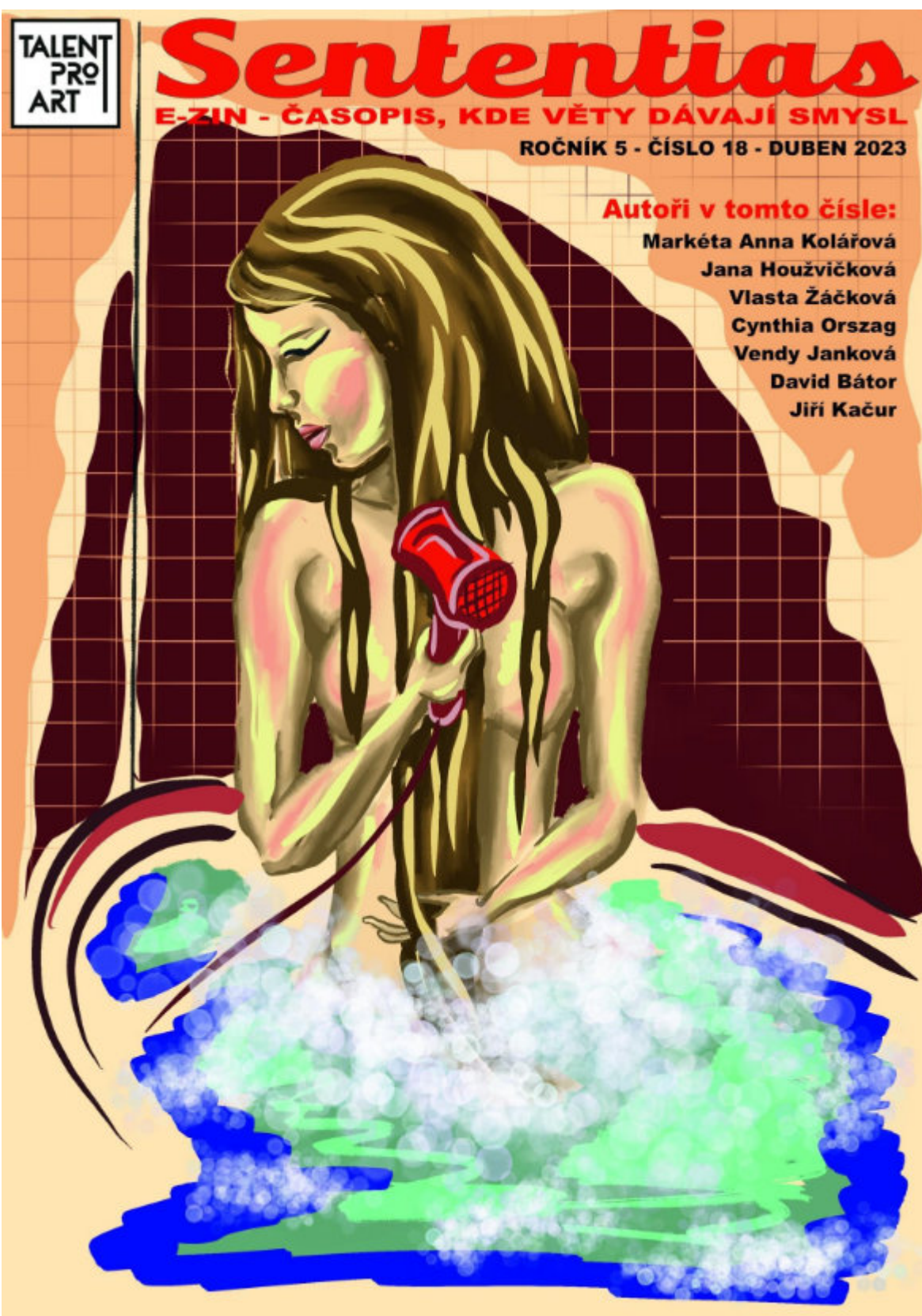
Vlasta Žáčková

Cynthia Orszag

Vendy Janková

David Bátor

Jiří Kačur



SENTENTIAS

Jiří Kačur

Šťastný kosočtverec – román na pokračování část 2.

Vydání podpořilo Ministerstvo kultury ČR.

Anotace: Opravdová láska, to možná zní současnému člověku podivně, alespoň autor naší knihy je však přesvědčen, že právě po ní každý touží a každý ji hledá, ačkoliv nemusí mít vždy tu nejobvyklejší podobu. V hexalogii Šťastný kosočtverec, složené z částí, nazvaných Vzdušné zámky?, Láska ..., Kouzelné ostrovy, Apotheosa, Dojít a Nebe se potkáme s jejím hledáním i nalézáním, a jelikož, jak praví lidové moudro, nic v životě není zadarmo, nemůže se čtenář divit dojmu, že sedí nad dobrodružným románem, případně detektivkou a chvíli dokonce nad romantickou novelou, svým způsobem prorockou knihou i epickou poezií. Těžko říci, zda jde o román, či popis cesty do velmi hmatatelné skutečnosti, na niž již mnozí z nás téměř zapomněli.

E-kniha obsahuje šest částí duchovního vzestupu člověka. Pevná vazba obsahuje pouze čtyři části. Možno číst odděleně podle stupně vaší dosavadní energie. Obsahuje i poezii. Psána Bohem.

Medailonek

JIRÍ KAČUR narozen v roce 1965. Léta 1965 až 68 prospal jako hodné pachole v Bruntále. Jako student fyziky bojoval za svobodu na pražských ulicích v roce 89, ale vyznamenan za statečnost nebyl. Ku prospěchu kulturního klimatu v této zemi již mnoho let provozuje antikvariát a píše divadelní hry, povídky, romány, eseje, básně a kreslí i komiksy.

Vzdušné Zámky – II. část

Nenapsal jsem žádnou z těch knih, co prodáváme, a jen málo z nich jsem si přečetl. Nevymyslel jsem si ani Vánoce ani Pannu Marii ani papeže ani filmovou kameru. To že jsem tady, není moje zásluha. Jsem muž, výborně, takže vím kulový o ženách – viz VZDUŠNÉ ZÁMKY.

Vím, opravdu vím, že nastal čas být opravdu. Konec hry. VÍM TO OPRAVDU? CO JÁ VÍM – MOŽNÁ SI OPĚT NĚCO NAMLOUVÁM.

Ukažte mi, ukažte mi skutečně spokojeného člověka – tíseň času doléhá na každého, tíseň doby doléhá na každého. Kdo tady nemá strach?

Vím, že žiji nespojitě, ve zkratkách bdělého stavu mého těla. Mám tělo, ruce, nohy – to vím. Jsem muž – ano, to vím také, ale vím, co bych měl dělat se životem? Vím, že náměstí Jiřího z Poděbrad je v Praze, a mám velmi mlhavou představu o minulosti tohoto města, které by nebylo tím, čím je, kdyby je naši předci neozdobili tolika chrámy a kostely, ačkoliv jejich pohnutky byly mnohdy nejenom pěkné. Tak tady v tomto městě žil ten Rudolf II., tady se tedy hledal s urputností hraničící s uhranutou posedlostí kámen mudrců, tady tedy pojal Karel IV. úmysl rozšířit své sídlo na způsob Nového Jeruzaléma – Pane Bože, toto město je tedy městem šilenců – Nový Jeruzalém, kámen mudrců – proboha, co to má znamenat – ale přesně takovéto myšlenkové a citové postoje tvořily z kamene a dřiny a tvrdé práce toto město a také mnohá jiná města. Díky nim se tady přeci jenom dá žít navzdory neviditelné absurdnosti životních pravidel dnešních časů, jimiž jsme svázáni jako otroci, kteří si myslí, že tak to asi má být a že jinak to být nemůže. Ale může, přátelé, může... nikdo nikoho nenutí, aby žil, tak jak žije, a vždy je čas na změnu, vždy, byť s mnohou trapnou okolností toho moc nenaděláme.

Začali jsme tím, že jsme vyjeli s rudlem z jakési boudy na Jiřáku, abychom si zaprodávali knihy na farmářských trzích – zjistil jsem při tom prodeji v průběhu roku překvapivou skutečnost, které jsem ještě donedávna nevěnoval velkou pozornost – veliký zájem různých lidí o esoteriku.

Nu vím, že právě o ní nic nevím. Rudl je rudl a ruce jsou ruce a hlad je hlad a složenky jsou složenky atd., atd. Ale zdá se, že málokdo je ochoten se smířit s faktem, že by snad lidský život měl být pouze jakousi trapnou živočišnou záležitostí.

ZAZNAMENAL JSEM ZÁJEM, TOUHU PO JINÝCH, DUCHOVNÍCH SVĚTECH, milá RENATO – kterou ovšem nemůže tento fakt nikterak překvapit – pane jo – vyšší světy, duchovno, kabala, kámen mudrců, akáša a Buddha a Kristus a bůh ví co ještě. O tom všem uvažuji vážně až nyní, milá RENATO, a to díky tobě a škole duše a života, kterou jsi mi dopřála. Celý rok tahám bedny s knihami, chodím tady po těch žižkovských ulicích po těch dlažebních kostkách, které v zimě pěkně kloužou – na nichž také můžete tu a tam uklouznout na psím hovně, celý rok piji po večerech červené víno, kouřím a mám hlavu „zasranou“ blbostmi.

Říkám si v „duchu“ – tak kdypak jsi se, chlapče, konečně nad něčím pořádně zamyslel, kdypak jsi si kromě různých srandiček a ptákovinek a legrácek našel čas k hlubokému zamyšlení – meditaci, kontemplaci – celý rok mám hlavu jako včelín – a nyní tady řečním o esoterice, o níž přeci nic nevím –

nevím, co je Nejsvětější srce páně, a nevím, co říci o Bohu – nevím, prostě to nevím, ale vidím kolem sebe čím dál tím více, že svět vskutku není v pořádku, vidím strach a vidím touhu většiny lidí po něčem krásném – a vidím, že žijeme sice civilizovaně – což není zas tak špatné, neboť dá se žít v našem překrásném světě daleko bíději, než si vůbec my Evropané dokážeme představit.

Co byste udělali, kdyby vám někdo řekl /jako jsi mi to říkala a říkáš ty, Renato/, že právě ty musíš zachránit svět, že právě ty jsi už našel

kámen mudrců – asi byste poslali takového jedince k šípku anebo do prdele stejně

tak, jako posíláme do prdele svědky Jehovovy – ačkoliv možná nedělám úplně dobře, ale co je mi po svědcích Jehovových – nevím pořádně, jak se jmenuji, a budu tady hodnotit Jehovu. Nejsem žena a nemusím tedy prožívat její úděl, který není jednoduchý stejně jako úděl mužů. Říkám si, cožpak je skutečně tím údělem běžného muže naší doby pouze pracovat a pracovat a plnit nějaké úkoly a hrát si posléze s jinými muži na opravdové muže – což znamená opravdového fotbalistu nebo snad opravdového myslivce? Nevím, co to znamená – vlastně vím, pokud vezmu za své běžnou představu opravdového muže – nebo opravdové ženy –, stačí se přeci podívat na nejrozšířenějšího zprostředkovatele dezinformací na světě – tedy internet, a tam si již lze udělat představu o opravdovém muži či opravdové ženě, která by měla vypadat jako bohyně sexu a který by měl vypadat jako věčně mladý idiot – tak přeci – ať mi nikdo neříká, že byl ten Rudolf II. úplně blázen, že všichni ti alchymisté a světci a světice a stavitelé chrámů byli úplní idioti, kteří věřili úplným nesmyslům – neboť my přeci dnes již nemůžeme nějaké kameny mudrců a Nejsvětější srdce páně brát vážně, protože vážně bereme průměrnou mzdu a kdejaký žvást a občas také ze zoufalství obsahy nějakých filmových ság, které mimo jiné zvláštním způsobem přeci jenom také odrážejí tu věčnou touhu každého normálního jedince po něčem vyšším.

Potkal jsem ženu /tebe, ovšemže, Renato/, která je kámen mudrců – ach, nejsem slavný spisovatel jako ten Coelho nebo jak se ten pán jmenuje, abych vypsál její příběh poutavě a zajímavě a aby z toho nebyl protokol jako z psychiatrické ordinace. To, že se někdo považuje za fotbalistu, je v pořádku.

To, že se někdo modeluje do podoby té přiblblé panenky Barbie, je také v pořádku. To, že někdo bere vážně jakési ekonomické modely je také v pořádku. To, že někdo bere skutečně vážně jakési ontologické kategorie či fyzikální zákony, je v pořádku – ale my jsme přeci v dětství brali převelice vážně pohádky a řecké báje – a bylo to

v pořádku, a kupodivu se každé vánoce, které přeci s naším časem nemají nic společného, díváme v televizi

na pohádky, což je také v pořádku – dokonce si spousta lidí čte různé esoterické knihy a všelijaká moudra od všelijakých mudrců – to je pořádku –

, ale jenom málokdo vnímá ty záležitosti opravdu – kámen mudrců je přeci krásná legenda stejně jako to povídání o svatém grálu – a my těm legendám občas tak rádi nasloucháme, ačkoliv nemají s tím rudlem, těmato rukama, touto hlavou, tímto žaludkem a tamtím tak bytelným kostelem nic společného

– svět kolem nás je přeci tak pevný, tak hmatatelný, tak skutečný tak opravdový – navíc ovšem nezapomínejme, že se v něm pohybujeme dosti často jako nevědomé, otupělé, unavené, vystrašené přízraky. Jen se podívejme kolem sebe – a pohleďme, co z člověka udělá život odžitý pouze v iluzi jeho pouhopouhé skutečnosti – tedy v iluzi, že vše je pouze on – tedy to tělesno a nic navrch – podívejme se tedy na tu hrůzu – podívejme se ovšem také, kam vede strach z tohoto jistě ne vždy dokonalého světa – podívejme se na mladé, kam vede náš dospělý přístup – tak k tomu mám být lhostejný –

vím, že jsou to pro mne všechno jakási divná slova – láska, kámen mudrců a statečnost, hrdinství – rytíři svatého grálu – cožpak jím ve skutečnosti není každý muž, cožpak opravdu není každá žena tou svojí vysněnou princeznou

– ale ano, jsme tím vším, ale nechceme, nedokážeme to uskutečnit a zabraňujeme tím také ostatním žít takto – ale ano, ano, nemoci, nemoci a hrůzy světa – ale každý, kdo má to štěstí, že může nějak přispět k tomu, aby svět byl lepším místem – měl by tak učinit – musí, neboť jinak skutečně žil nadarmo navzdory desetitisícům řečí o ontologických kategoriích a já nevím o čem ještě.

Potkal jsem tedy jednu ženu /nu kohopak jiného než tebe, moje milá Renato/, která mne skutečně ovlivnila na celý život – možná si o mně budete myslet, že jsem blázen a že také ona je blázen – ach,

těch různých vtělených andělů a různých spasitelů – ano – ale není snad rozumnější snažit se stát kamenem mudrců, než se stát já nevím co – inženýrem u Samsungu anebo troskou zmítanou strachem z budoucnosti?

POJĎME TEDY VNÍMAT ALESPON NA CHVÍLI TY STARÉ

ZPRÁVY Z MINULOSTI VÁŽNĚ – TA RŮZNÁ NEJSVĚTĚJŠÍ
SRDCE

A TY KAMENY MUDRCŮ – NEMUSÍME SE Z TOHO PŘECI

ROVNOU ZBLÁZNIT – jistotně dojdeme k šílenství spíše tím, že budeme žít tupě podle pravidel dnešních časů – ačkoliv vlastně pro své současníky budeme vypadat úplně normálně.

Ale je vskutku úplně normální, jak žijeme? Není snad lepší být hrdinou než zkorumpovaným policistou – ačkoliv i policista, pošťák či hospodský může najít kámen mudrců – ale ano, ačkoliv jaksi po svém. Stejně jako každá žena – ty ovšem hrdinkami jsou již proto, že jsou to ženy žijící právě v tomto krásném světě, který jsme jim my muži připravili – většina z nich je vskutku hrdinkami – všechny, protože musí žít, opravdu, opravdu žít, protože ony jsou přeci tím životem – my muži sice také žijeme, ale někdy schovaní za jejich sukněmi – trvá to dlouho, předlouho, než se muž stane mužem – u žen je to dané – tak jsem potkal ženu, která mne opravdu hluboce zasáhla – moje srdce, moje způsoby uvažování – která mne opustila a které jsem se bránil a bráním – a vím, že má pravdu. Ale můj rozum, moje ironie, moje vtipnost a moje ješitnost mi stále brání – pokusím se vám vylíčit její příběh...

Kámen mudrců – povídka z Prahy nikoli Rudolfa II. – ačkoliv vlastně také, neboť kameny přeci mají také svoji paměť. – VIZ VZDUŠNÉ ZÁMKY.

ŘEKNĚME, POKRAČOVÁNÍ VZDUŠNÝCH ZÁMKŮ

OPRAVDOVÁ LÁSKA

Tak, milé čtenářky, milí čtenáři – v souvislém textu nic nevysvětlíš. Již proto ne, že při tom psaní člověk uhání kupředu jako kozák, jako orel a na ledacos nemá čas. Napsal jsem již hodně „knih“ – ale jen málokdy si je po sobě přečetl – nebavilo mne to – a podle toho to s nimi ovšem vypadá –

VŠELIJAK. Ještě že mám v Brně přítele, LUBOŠE, Luboše Vlacha, který mi ty moje zatrolené texty schraňuje, koriguje, opravuje – který se mnou vedl rozhovory a díky němuž jsme také vytvořili společně Intergalaktické ego a

ledacos jiného. VĚNUJI TEDY TUTO KNIHU RENATĚ A TOBĚ – ale chtěl jsem jenom říci, že dokopán do zadku Renatou si nyní po sobě napsané čtu a zjišťuji, že korektury jsou pěkná dřina, a také, že bych měl ještě ledacos dovysvětlit.

Praha, láska, duše...

Co to znamená, mužové světa, když vám žena řekne, pošeptá, zazpívá –

mám tě ráda, miluji tě? Co to znamená, ženy, mužové, muži, láska?

Stále tě potkávám, duše, na stránkách knih, ve své mysli a v mých myšlenkách.

Začnete psát o vzdušných zámcích a zjistíte, že město, v němž žijete s bezmyšlenkovou samozřejmostí, je vzdušným zámkem a váš život taktéž.

Otevřel jsem si knihu a oněměl úžasem. Otevřel jsem si branku zarostlou břečťanem, boční branku ztracenou v oprýskané zdi. Netušil jsem, milý Jiří Trnko, že za ní se modrají bleděmodré stěny vzdušného zámku poezie.

Po letech jsem našel v papírové krabici STÉBLA TRÁVY – WALTE

WHITMANE – a díky tobě jsem se rozhodl zazpívat píseň řidičům tramvají, zdravotním sestrám, městu, lásce, bolestem, strachům, krásám, tobě, která mi řekla, opravdově – mám tě ráda.

SLYŠTE A RADUJTE SE, KDYŽ PROBŮH ZASLECHNETE ONO
MÁM TĚ RÁDA – STAL SE ZÁZRAK.

Vidím ty ženy a dívky a vidím život plný strachu – protože, proč proboha, jim chybí opravdová láska.

PRAHO, ty vzdušný zámku, ty pevnosti, hradbo postavená z kvádrů minulosti, nutnosti – budu v tvých ulicích hledat tak jako jiní kameny mudrců, lásku a krásu duší – neztratily se do neznáma, Praho – a jako blázen budu zpívat také tramvají, popelnicím a vodovodnímu řadu, abych také jednou pořádně pokazil rým.

Na moři v lodích s kabinami,

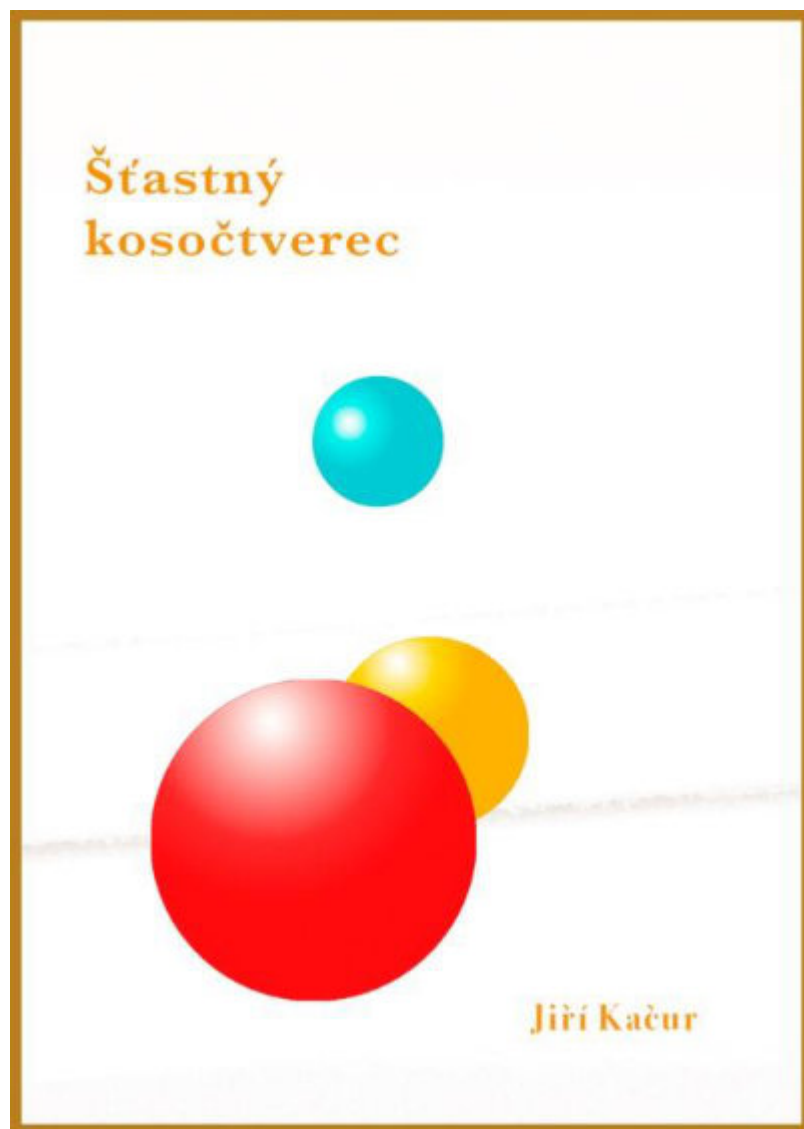
S nekonečným modrem na všechny strany,

S hvízdajícími větry a hudbou vln, velikých a mocných vln, Nebo v osamělé bárce unášené drsným mořem.

Rozradostnělé, plné víry, s rozepjatými bílými plachtami, Protínající ether napříč jiskřením a pěnou dne nebo pod Tisícerou hvězdnou nocí,

Tak snad mladí a staří námořníci budou mě číst jako Upomínku na zem... díky, Walte

/citováno ze STÉBEL TRÁVY/



Celý román si lze zakoupit zde:

www.talentproart.cz

www.origopublishing.com



Cynthia Orszag

Jmenuji se Cynthia Orszag a jsem Slovenka narozená v západní části Rumunska, kde žije mnoho etnických menšin. Je mi 27 let, vystudovala jsem Psychologii a stále jsem zapsaná na postgraduálním studiu. Momentálně pracuji pro korporaci. Mojí hlavní vášní zůstává psaní.

Vydala jsem v Rumunsku 2 beletristické knihy a několik příběhů v různých časopisech. Nyní paralelně pracuji na dvou dalších. Snažím

se rozvinout Noc byla temná do románu a dokončuji historickou fikci s akcí ve Studené Válce. Zpočátku jsem psala Noc byla temná v rumunštině, pak jsem to sama přeložila do slovenštiny, a nakonec jsem to s pomocí českého kolegy přeložila do češtiny. Snáze se mi mluví a píše slovensky, ale už skoro čtyři roky slyším v práci češtinu každý den, tak jsem ji pomalu začala mluvit.

Noc byla temná

„Způsob, jakým se mnou flirtuješ postrádá jakoukoli diskrétnost,“ řekl jí Martin, a marně se snažil skrýt úsměv, zatímco pokládal sklenice na bar.

Ona se zasmála. Byl zvyklý na takové klientky, většinou turistiky ze Západu, které si užívali dny strávené v Praze, podle principu „co se stane během dovolené, zůstane na dovolené.“

Kolega mu položil ruku na rameno.

„U stolu číslo 6 musíme vrátit zbytek.“

Martin se zamračil.

„Nerad vracím zbytek.“

Prohledal kapsy a vytáhl padesát korun.

„Tohle je vše, co mám.“

„Potřebuji jen třicet.“

Zatímco počítali peníze a kritizovali klienty požadující drobné, blondýna s kudrnatými vlasy tiše čekala, opřená o bar.

Martin nebyl ideálním partnerem pro typ rozhovoru, ve který doufala.

Bylo mu dvacet pět, a poté co jeho sen, stát se spisovatelem, se rozplynul, rozhodl se, že se musí probudit, protože hromada nezaplacených faktur stále narůstala. Před rokem přišel do Prahy s nadějí, že zde dokáže to, co si předsevzal. Ukázalo se, že jeho rodné město je příliš malé pro jeho veliké sny, jenže život ve hlavním městě nebyl ani trochu snadný. Všechno bylo dražší, a zdálo se, že den prochází příliš rychle, nemá s ním vůbec žádnou trpělivost. Jeho finanční rezervy se rychle vyčerpaly, a byl nucen hledat si práci. Tak

se stal číšníkem v jedné z restaurací na břehu Vltavy. Elegantní terasa, nacházející se přímo na vodách, nabízela pohádkový výhled zákazníkům, kteří překročili její práh, zahrnující pověstný Karlův most s jeho svatými, lodě, historické budovy a věže. Restaurace byla věčně přeplněná, zvlášť během teplých sezón, takže Martin měl příliš málo času na to, aby obdivoval okolí, a jaro se již hlásilo o svá práva.

Přesně ve dvanáct hodin jeho směna končila. Pohlédl na hodiny, a s příjemným překvapením zjistil že mu zbývá pouze deset minut, než bude moct odejít domů.

„Mám tomu rozumět tak, že si chceš ponechat peníze pro sebe?“

Na chvíli zapomněl na přítomnost blondýny, ale něco v jeho nitru se radovalo, že neodešla.

„No, jsou přece moje,“ odpověděl s úsměvem.

„Pokud zákazník řekne: „Zbytek si nech!“ sdělila dramatickým tónem divadelní herečky, čímž ho rozesmála. „Opravdu řekne něco takového?“

pokračovala neznámá. „Myslím, že tato replika se používá jen ve filmech.“

„Tak je to, pozvedl Martin obočí,“ a jejich pohledy se na okamžik setkaly.

Všichni říkají: „Nepotřebuji zbytek“ nebo „Nech si je.“

„Ne úplně všichni,“ zahihňala se ona. „Někdo u stolu číslo 6 řekl, že chce zbytek.“

„Ano, někdy říkají i takové věci,“ souhlasil smutně.

Světlo ze stropní žárovky se na okamžik odrazilo v jejích nehtech, nalakované stejnou barvou jako ústa. Poté začala míchat brčkem v jejím nealkoholickém koktejlu.

„Je ti líto těch peněz.“

„Řekněme, že ano.“

„Co bys měl v plánu s nimi dělat? Koupit cigarety?“

„Nekouřím.“

„Investoval bys je do něčeho? Byt v historické budově, nejlépe nad nějakou kavárnou?“

Martin nechal téct vodu z kohoutku, ale zapomněl vstrčit ruce pod silný proud vody. Znepokojen k ní pozvedl zrak, a najednou mu připadala velmi povědomá, ale ne v tom klasickém smyslu, jako kdyby se jim cesty zkřížily ve vlaku nebo metru, ale spíše v jiném životě. Skoro zavrtěl hlavou při této myšlence, a uvědomil si, že se v něm znovu probudil spisovatel.

„Je to můj sen,“ přiznal, „ale nikdy jsem ho nikomu neprozradil,“ dodal lehce zmatený, ale zároveň dojatý tím, že ho uhodla.

„Některé sny se splní, některé ne. A ještě jsou takové s nejtragičtějším osudem, opuštěné snílkem. Ptal jsi se někdy, kam mizí plamínek, poté co sfoukneš svíčku?“

Kde ji asi předtím viděl?

„Ne, nikdy jsem si tuto otázku nepoložil, ale na filozofii je už trochu pozdě. Moje směna skončila, a za pár minut odcházím.“

Mírně se pohupovala v židli, jako by si upravovala šaty.

Martin odešel do koupelny. Před zrcadlem visícím nad umývadlem se zastavil, skropil si bledou tvář studenou vodou, a zároveň si smočil konečky černých vlasů, které mu nyní spadaly přes čelo. Byl to rituál, který dělal vždy před odchodem.

Když se vrátil do restaurace, už ji nikde nebylo vidět. Její prázdná sklenice stála na baru. Martin přistoupil a prostudoval si jí, napůl v

očekávání, že najde telefonní číslo. Ale nic. Ještě lépe, stejně by jí nezavolal. Něco takového vyžadovalo odvahu, kterou on nikdy neměl.

Předtím, než si oblékl černý kabát, jelikož dubnové noci byly ještě chladné, pohlédl na terasu. Nebyla ani tam. Odešel ulehčený, ale zároveň zklamaný.

Ulice voněly rozkvetlými stromy, a byly podivně prázdné. Slyšel zvuk vlastních kroků, zatímco přecházel Karlův most. Na noční obloze, zpoza mraku, se hrdě vyhoupl úplněk, a nyní se odrážel v temných vodách Vltavy.

Martin zmírnil krok, jelikož se mu zdálo, že něco vidí pod sochou. Přistoupil se skloněným čelem, a spatřil klíč. Nebyl velký, ale cítil jeho tíhu v otevřené dlani

„Některé klíče uvolňují sny.“

Trhl sebou při zvuku melodického hlasu. Otočil hlavu přes rameno.

Opřená o zábradlí mostu s rukama zkříženými na hrudi, stála žena z restaurace. Chtěl jí něco říct, ale všechna slova mu uvízla v krku a hrozila, že ho udusí.

„Je tvůj?“ Zvládl říct a podal jí klíč.

Měsíc byl nyní obrovský, a téměř bílý.

„Ne, není můj. Je tvůj.“

Martin přivřel oči, a poněkud čekal na to, že vypukne smích, ale nestalo se tak. Vykročila k němu a její hedvábné šaty tančily ve větru. Skokem k němu došla. Až poté se krátce zasmála. Vzala klíč z jeho dlaně, a dlouze na něj pohlédla.

„Zlatá brána malovaná

Zlatým klíčem otvíraná